



## Arrest

nr. 99 697 van 25 maart 2013  
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 18 oktober 2012 in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X en X, heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 27 augustus 2012 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard alsook van het op 27 augustus 2012 getroffen bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 januari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. VAN HOECKE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, komt op 1 augustus 1998 België binnen en dient een asielaanvraag in op 3 augustus 1998.

Op 17 november 1998 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 11 oktober 1999 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevestigende beslissing tot weigering van verblijf.

Op 6 september 1999 dient verzoekster onder de *alias* V.K., van Servische nationaliteit, een asielaanvraag in. Op 28 oktober 1999 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekster dient tegen deze beslissing een dringend beroep in bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Op 28 januari 2000 dient de echtgenoot van verzoekster voor zichzelf, voor verzoekster en voor hun twee kinderen een aanvraag in tot regularisatie op basis van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk.

Op 6 september 2001 verwerpt de minister van Binnenlandse Zaken deze aanvraag.

Op 30 oktober 2002 dient verzoekster onder de *alias* V.K., van Servische nationaliteit, een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Zij beroept zich daarbij op de lange duur van haar asielprocedure die dan nog steeds hangende is.

Op 25 maart 2005 worden verzoekster en haar twee kinderen onder hun *alias* gemachtigd tot een onbeperkt verblijf in het Rijk.

Als gevolg van deze machtiging tot onbeperkt verblijf werd de nog hangende asielaanvraag die verzoekster onder haar *alias* had ingediend, zonder voorwerp.

Intussen had ook de echtgenoot van verzoekster een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid, aangevraagd op 9 februari 2004. Deze aanvraag werd op 20 november 2006 zonder voorwerp verklaard omdat de echtgenoot reeds een aanvraag had ingediend op basis van de wet van 22 december 1999.

Een aanvraag van verzoeksters echtgenoot van 27 december 2006 wordt op 7 februari 2008 om dezelfde reden zonder voorwerp verklaard.

Op 15 januari 2009 dient de echtgenoot van verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag wordt onvankelijk verklaard en verzoeksters echtgenoot wordt in het bezit gesteld van een tijdelijk verblijfsdocument.

Op 17 september 2009 dient verzoeksters echtgenoot een aanvraag in om machtiging tot verblijf waarbij hij verwijst naar zijn reeds ingediende aanvraag en naar de instructie van 19 juli 2009. Op 16 november 2009 wordt verzoeksters echtgenoot gemachtigd tot een verblijf van onbeperkte duur.

Op 18 januari 2011 biedt verzoekster zich aan bij de gemeente. Naar aanleiding van een onderzoek inzake de schoolplicht van haar kinderen, meldt verzoekster dat haar kinderen wel ingeschreven zijn in een school maar onder hun echte naam. Zij vermeldt haar echte naam en deelt mee dat zij en de kinderen geregulariseerd zijn onder een *alias*.

Op 19 januari 2011 wordt verzoekster verzocht om documenten voor te leggen inzake haar juiste identiteit en een geschreven verklaring waarom ze van identiteit en nationaliteit wijzigt.

Op 7 februari 2011 legt verzoekster de gevraagde documenten voor.

Op 7 juli 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij aan de verzoekers het bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten en waarbij het verblijfsrecht van de verzoekers overeenkomstig artikel 13 van de vreemdelingenwet en overeenkomstig het algemeen rechtsprincipe "*fraus omnia corrumpit*" wordt ingetrokken.

Verzoekster dient tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring en een verzoek tot schorsing in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest nr. 68 502 van 17 oktober 2011 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring.

Op 6 augustus 2011 dient verzoekster in eigen naam en in naam van haar minderjarige kinderen een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 27 augustus 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die aan de verzoekster werd ter kennis gebracht op 20 september 2012 en waarvan de motivering luidt als volgt:

*“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 06.08.2011 werd ingediend door:*

*L., S. (R.R.: ...)*

*Geboren te L. op (...)1977 (Volgens paspoort: geboren te (...)1977)*

*+ Wettelijke vertegenwoordiger van:*

*L., E. (...)*

*K., K. (...)*

*(Volgens paspoort: L.B. - ...)*

*Nationaliteit: Albanië*

*Adres: (...)*

*in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.*

*Redenen:*

*Vooreerst merken we op dat de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980 vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing. De redenen die aangehaald worden om het verblijf toe te staan zijn onvoldoende.*

*Betrokkene werd op 03.02.2005 onbeperkt geregulariseerd op basis van haar langdurige asielprocedure. Op 07.07.2011 werd dit verblijfsrecht ingetrokken omwille van de identiteitsfraude die door betrokkene gepleegd werd. Hierin werd vermeld dat het duidelijk was dat betrokkene valse verklaringen had afgelegd bij haar tweede asielaanvraag en dat deze valse verklaringen beslissend waren voor het verkrijgen van een verblijfsrecht voor zichzelf en haar twee kinderen. Huidige aanvraag 9bis wordt dan ook eveneens geweigerd op basis van het principe ‘fraus omnia corrumpit’. Betrokkene heeft bewust getracht de Belgische overheid te misleiden. De vaststelling van het bedrieglijk handelen volstaat dan ook om de aanvraag te weigeren in toepassing van het beginsel “fraus omnia corrumpit”.*

*De echtgenoot van betrokkene en vader van de minderjarige kinderen, de heer L. G. (R.R.: ...), werd op 16.11.2009 onbeperkt geregulariseerd op basis van de door hem ingediende aanvraag conform artikel 9ter. In de aanvraag wordt aangehaald dat een terugkeer naar het land van herkomst een inbreuk zou betekenen op artikel 8 van het EVRM, dat er een inbreuk zou zijn op het gezinsleven, dat betrokkene als enige van het gezin zou achterblijven als zij dient terug te keren, dat zij financieel en moreel afhankelijk zou zijn van haar echtgenoot, waarbij een arbeidsovereenkomst en loonfiches van de heer L. worden voorgelegd.*

*Deze argumenten kunnen echter niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Niettegenstaande artikel 8 EVRM stelt dat het recht op privé-leven door de overheid dient gerespecteerd te worden, wordt in datzelfde art. 8 EVRM, lid 2 bepaald wordt dat de overheid kan ingrijpen ter voorkoming van strafbare feiten. Betrokkene heeft jarenlang bewust identiteitsfraude gepleegd en de Belgische overheid misleid. Betrokkene heeft in België sinds haar aankomst in 1998 tot januari 2011 volgehouden afkomstig te zijn van Kosovo, terwijl zij in 2011 paspoorten voorlegde die aantonen dat zij in werkelijkheid van Albanië is. Het CGVS bevestigde dat de asielprocedure van betrokkene sneller zou kunnen behandeld geweest zijn, indien zij meteen haar echte identiteit zou opgegeven hebben. Betrokkene heeft met andere woorden niet enkel getracht de Belgische overheid te misleiden door het opgeven van een valse identiteit, maar heeft hier eveneens een verblijfsvoordeel uitgehaald. Gelet op deze inbreuken op de openbare orde, kan het argument dat de echtgenoot van betrokkene over een onbeperkt verblijf beschikt, niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Betrokkene kan zich samen met haar kinderen begeven naar het land van herkomst. Wat het feit betreft dat de vader van de minderjarige kinderen op legale wijze in België verblijft, dient opgemerkt te worden dat*

betrokkenen hiervoor de geëigende procedure dienen te volgen conform artikel 10 van de Vreemdelingenwet.

Verder wordt aangehaald dat betrokkene geïntegreerd is in België, dat zij contacten onderhoudt met Belgen en vreemdelingen met een legaal verblijf, dat zij Nederlands spreekt, dat zij gewerkt heeft en dat haar kinderen reeds jarenlang in België naar school gaan, waarbij een verklaring en rapporten worden voorgelegd. Deze elementen aangaande de integratie van betrokkene kunnen de vaststelling dat betrokkene jarenlang de Belgische overheid misleid heeft, niet ombuigen in positieve zin. Betrokkene heeft bewust fraude gepleegd en zich geïntegreerd in België onder een valse identiteit, waarbij de kinderen steeds haar situatie volgden. Betrokkene is zelf verantwoordelijk voor haar handelingen en keuzes en heeft zich bewust in dit frauduleus verkregen verblijfsrecht gevestigd, waardoor het element dat zij geïntegreerd is, niet weerhouden kan worden als een grond voor regularisatie. Het feit dat de minderjarige kinderen hier sinds 1999 naar school gaan, dat zij in België zijn opgegroeid en als het ware Belgen zijn, vormt voor betrokkene geen grond om haar een verblijfsregularisatie toe te staan. Betrokkene heeft haar kinderen bewust in deze situatie gebracht en is zoals hierboven reeds aangehaald zelf verantwoordelijk voor deze situatie.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hier/oor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Ook de bewering dat er sprake zou zijn van een bedreiging voor het leven en de fysieke integriteit van verzoekster, kan niet weerhouden worden aangezien deze bewering niet gestaafd worden met de nodige persoonlijke bewijzen.

Betrokkene haalt nog aan dat zij in het land van herkomst over geen enkel inkomen beschikt en niemand heeft om op terug te vallen. Dit element vormt evenmin een grond voor regularisatie aangezien bijna elke migrant - zowel asielzoekers, uitgeprocedeerde asielzoekers of migranten zonder papieren - die naar zijn land wil terugkeren komt in aanmerking voor een vrijwillige terugkeer. Het "vrijwillige terugkeerprogramma" bestaat uit een vliegtuigreis naar het herkomstland, meestal een terugkeerprijs en eventueel een bijkomende reïntegratiesteun. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. In België is Fedasil - het federaal agentschap voor de opvang van asielzoekers - de verantwoordelijke overheidsinstantie voor de vrijwillige terugkeer. De praktische organisatie van de terugreis naar het herkomstland wordt uitgevoerd door IOM (de Internationale Organisatie voor Migratie)."

Op 27 augustus 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris ten aanzien van de verzoekster en haar minderjarige kinderen eveneens een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing, die eveneens aan de verzoekster werd ter kennis gebracht op 20 september 2012 en die als volgt is gemotiveerd:

*"In uitvoering van de beslissing van D. B. K., attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:*

*L., S. geboren te L. op (...) 1977, nationaliteit Albanië*

*+ minderjarige kinderen L., E. (...)*

*L., B. (...)*

*Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals de grondgebieden van de volgende Staten:*

*Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.*

*□ 2° zij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: het rechtmatig verblijf van betrokkene is verstreken sinds 07.07.2011."*

## 2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een eerste middel voert de verzoekster de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.1.1 Het middel wordt als volgt toegelicht:

*“Verzoekster, in haar hoedanigheid van ouder en wettelijke beheerder van de beide kinderen, is van mening dat zowel het redelijkheidsbeginsel als het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden zijn.*

*Verzoekster heeft een eerste asielaanvraag gedaan op 3 augustus 1998.*

*Zoals reeds gezegd was op het ogenblik van de asielaanvraag van verzoekster met haar valse identiteit op 6.9.1999 de oudste zoon E. juist 2 jaar oud en de jongste zoon B. 7 maanden oud.*

*Verzoekster vraagt dan ook om rekening te willen houden met deze jonge leeftijd waarop de oudste zoon in België is gekomen met zijn beide ouders op een leeftijd van 11 maanden en met het feit dat de jongste zoon B. in Antwerpen is geboren. De beide kinderen zijn opgegroeid in België, zij hebben enkel en alleen school gevolgd in België, zij spreken enkel Nederlands, zij zijn volledig geïntegreerd met hun vrienden, sociale contacten, gewoonten enz.*

*De beide kinderen verstaan Albanees maar zij kunnen dit niet schrijven.*

*Bij een eventuele terugkeer verliezen zij een schooljaar in België en het zal voor hen een schooljaar in beslag nemen om in Albanië de taal te leren schrijven.*

*Verzoekster vraagt om een belangenafweging te doen voor wat betreft de kinderen die bij hun wettelijke vader kunnen blijven wonen in dezelfde woning waar zij nu wonen. Zoals reeds gezegd woont verzoekster met haar kinderen sinds 1.7.2004 op het adres (...) Antwerpen en is de vader van de kinderen, L. G., sinds 21.10.2010 bij hen komen inwonen (Stuk 3).*

*Voor wat betreft de prestaties van de beide kinderen in school wordt verwezen naar de verklaring van 21.9.2012 van de Directeur van het Leonardo Lyceum in de Quellinstraat 31 te Antwerpen, waar beide kinderen naar school gaan. De Directeur vermeldt dat de beide kinderen voorbeeldige leerlingen zijn en dat zij een toonbeeld zijn van een positieve studiehouding die weerspiegeld werd door een prima rapport dat ze beiden behaalden gedurende het schooljaar 2011-2012.*

*De Directeur bevestigt dat zij altijd aanwezig zijn in de lessen en dat ze vlekkeloos Nederlands spreken en volledig zijn ingeburgerd.*

*De Directeur wijst erop dat zij geen woord Albanees spreken en dat zij zelf de school niet meer kunnen volgen in hun geboorteland omdat ze de taal niet beheersen.*

*Er wordt bevestigd dat het volledige team van de school van mening is dat het in het belang is van B. en E. dat zij in België kunnen verder genieten van het onderwijsaanbod en dat er niet moet gespeeld worden met de toekomst van twee onschuldige kinderen. (Stuk 4).*

*De echtgenoot van verzoekster heeft geen fraude gepleegd. Na de eerste asielaanvraag in augustus 1998 is hij illegaal in België gebleven, heeft hij verschillende regularisatieaanvragen ingediend en werd hij uiteindelijk als gevolg van de instructies van de regularisatiecampagne in juli 2009 geregulariseerd en ontving hij een BIVR voor onbepaalde duur.*

*Men zou dus kunnen stellen dat, als de kinderen bij hun vader waren gebleven, zij eveneens zouden geregulariseerd zijn geweest.*

*Hetzelfde kan gezegd worden over verzoekster zelf.*

*L. E. is op dit ogenblik 15 jaar oud en L. B. 13 jaar oud.*

*Voor wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten, is er in alle geval sprake van een schending van artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991.*

*In het bevel om het grondgebied te verlaten wordt als motivering gesteld : “In uitvoering van de beslissing van D. B. K., attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde ...”*

*In de motivering wordt geen enkele aanduiding gegeven van de datum van de beslissing waarop het bevel om het grondgebied te verlaten gebaseerd is.*

*Er is dus duidelijk schending van de motiveringsplicht.”*

2.1.2 Uit het betoog van de verzoekster blijkt dat zij tegen de eerste bestreden beslissing een schending aanvoert van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel en dat zij tegen de tweede bestreden beslissing een schending aanvoert van de (materiële) motiveringsplicht en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Waar de verzoekster de Raad verzoekt om een belangenafweging te doen, dient vooreerst te worden vastgesteld dat de verzoekster niet concreet aannemelijk maakt in hoeverre dergelijke belangenafweging de wettigheid van de bestreden beslissingen in het gedrang zou brengen. Ook met de hypothetische stelling van de verzoekster dat zij en haar kinderen geregulariseerd zouden zijn geweest indien zij bij de echtgenoot/vader waren gebleven, wordt geenszins een schending van de in

het middel aangevoerde beginselen aangetoond. Er dient te worden benadrukt dat het aan de verzoekster toekomt om op duidelijke wijze uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissingen een schending inhouden van door haar geschonden geachte bepalingen. Het komt niet aan de Raad toe om uit het vage, op louter feitelijke gegevens gesteunde betoog van de verzoekster dat op geen enkele wijze wordt betrokken op de concrete motieven van de bestreden beslissingen, te distilleren waaruit de schending van de in de aanhef van het middel genoemde bepalingen zou moeten blijken.

### 2.1.3 Ten aanzien van de eerste bestreden beslissing

Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht onderzoekt de Raad of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Het redelijkheidsbeginsel is geschonden indien de bevoegde overheid op grond van de uitgedrukte motieven op kennelijke onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen. Om dit na te gaan, oefent de Raad een marginale toetsing uit en sanctioneert enkel de kennelijke wanverhouding tot de feiten waarop de bestreden beslissing is gebaseerd. Het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, wanneer de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid volkomen ontbreekt (A. MAST, J. DUJARDIN, J. VANDE LANOTTE en M. VAN DAMME, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2006, 60 en de aldaar aangehaalde rechtspraak van de Raad van State).

De verzoekster erkent dat zij een asielaanvraag heeft ingediend met een valse identiteit en vraagt om rekening te willen houden met de jonge leeftijd waarop haar oudste zoon in België is aangekomen en het feit dat de jongste zoon in Antwerpen is geboren, dat zij in België zijn opgegroeid en enkel en alleen hier school hebben gevolgd, dat zij enkel Nederlands spreken en dat zij volledig zijn geïntegreerd. De verzoekster verwijst hiertoe naar een verklaring van 21 augustus 2012 van de directeur van de school van haar kinderen. De verzoekster vraagt tevens om een belangenafweging te doen wat betreft de kinderen die kunnen verblijven bij hun wettelijke vader die geen fraude heeft gepleegd, die in juli 2009 een BIVR ontving voor onbepaalde duur en die sinds 21 oktober 2010 bij haar en de kinderen is komen inwonen.

Wat de verwijzing naar de verklaring van de schooldirecteur van 21 september 2012 betreft, wordt erop gewezen dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing beschikte of kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110 548). De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidsstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194 395). Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoeker deze verklaring niet aan de verweerder heeft ter kennis gebracht. Bovendien blijkt het bij het verzoekschrift gevoegde document dat de verklaring van de schooldirecteur is gedateerd op 21 september 2012 zodat dit document dateert van na het nemen van de eerste bestreden beslissing op 27 augustus 2012. Het staat dan ook vast dat de verweerder bij het nemen van de eerste bestreden beslissing geen kennis kon hebben van deze verklaring. De Raad kan de elementen uit de verklaring die dateert van na het nemen van de bestreden beslissing dan ook niet in rekening nemen bij zijn wettigheidscontrole. De verklaring van de schooldirecteur van 21 september 2012 kan bijgevolg niet dienstig worden aangebracht ter ondersteuning van de in het eerste middel aangevoerde schending van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel.

Voorts dient er op te worden gewezen dat de verzoekster in haar betoog nergens ingaat op de concrete motieven van de eerste bestreden beslissing en dat zij in tegendeel aan de Raad vraagt om met bepaalde feitelijke elementen rekening te houden en om een belangenafweging door te voeren wat betreft de verblijfsrechtelijke toestand van haar kinderen.

Een eenvoudige lezing van de eerste bestreden beslissing leert dat de verweerder de legale verblijfsstatus van de echtgenoot van de verzoekster en de vader van haar minderjarige kinderen, alsook de integratie en het schoollopen van deze kinderen wel degelijk in rekening heeft genomen bij zijn beoordeling van de kwestieuze aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, maar dat op basis van de volgende redengeving werd geoordeeld dat deze omstandigheden niet toelaten om de verblijfsaanvraag in te willigen:

*“De echtgenoot van betrokkene en vader van de minderjarige kinderen, de heer L. G. (R.R.: ...), werd op 16.11.2009 onbeperkt geregulariseerd op basis van de door hem ingediende aanvraag conform artikel 9ter. In de aanvraag wordt aangehaald dat een terugkeer naar het land van herkomst een inbreuk zou betekenen op artikel 8 van het EVRM, dat er een inbreuk zou zijn op het gezinsleven, dat betrokkene als enige van het gezin zou achterblijven als zij dient terug te keren, dat zij financieel en moreel afhankelijk zou zijn van haar echtgenoot, waarbij een arbeidsovereenkomst en loonfiches van de heer L. worden voorgelegd. Deze argumenten kunnen echter niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Niettegenstaande artikel 8 EVRM stelt dat het recht op privé-leven door de overheid dient gerespecteerd te worden, wordt in datzelfde art. 8 EVRM, lid 2 bepaald wordt dat de overheid kan ingrijpen ter voorkoming van strafbare feiten. Betrokkene heeft jarenlang bewust identiteitsfraude gepleegd en de Belgische overheid misleid. Betrokkene heeft in België sinds haar aankomst in 1998 tot januari 2011 volgehouden afkomstig te zijn van Kosovo, terwijl zij in 2011 paspoorten voorlegde die aantonen dat zij in werkelijkheid van Albanië is. Het CGVS bevestigde dat de asielpprocedure van betrokkene sneller zou kunnen behandeld geweest zijn, indien zij meteen haar echte identiteit zou opgegeven hebben. Betrokkene heeft met andere woorden niet enkel getracht de Belgische overheid te misleiden door het opgeven van een valse identiteit, maar heeft hier eveneens een verblijfsvoordeel uitgehaald. Gelet op deze inbreuken op de openbare orde, kan het argument dat de echtgenoot van betrokkene over een onbeperkt verblijf beschikt, niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Betrokkene kan zich samen met haar kinderen begeven naar het land van herkomst. Wat het feit betreft dat de vader van de minderjarige kinderen op legale wijze in België verblijft, dient opgemerkt te worden dat betrokkenen hiervoor de geëigende procedure dienen te volgen conform artikel 10 van de Vreemdelingenwet.*

*Verder wordt aangehaald dat betrokkene geïntegreerd is in België, dat zij contacten onderhoudt met Belgen en vreemdelingen met een legaal verblijf, dat zij Nederlands spreekt, dat zij gewerkt heeft en dat haar kinderen reeds jarenlang in België naar school gaan, waarbij een verklaring en rapporten worden voorgelegd. Deze elementen aangaande de integratie van betrokkene kunnen de vaststelling dat betrokkene jarenlang de Belgische overheid misleid heeft, niet ombuigen in positieve zin. Betrokkene heeft bewust fraude gepleegd en zich geïntegreerd in België onder een valse identiteit, waarbij de kinderen steeds haar situatie volgden. Betrokkene is zelf verantwoordelijk voor haar handelingen en keuzes en heeft zich bewust in dit frauduleus verkregen verblijfsrecht gevestigd, waardoor het element dat zij geïntegreerd is, niet weerhouden kan worden als een grond voor regularisatie. Het feit dat de minderjarige kinderen hier sinds 1999 naar school gaan, dat zij in België zijn opgegroeid en als het ware Belgen zijn, vormt voor betrokkene geen grond om haar een verblijfsregularisatie toe te staan. Betrokkene heeft haar kinderen bewust in deze situatie gebracht en is zoals hierboven reeds aangehaald zelf verantwoordelijk voor deze situatie.”*

Uit de bestreden beslissing blijkt aldus dat de verweerder rekening gehouden heeft en gemotiveerd heeft aangaande de elementen die verzoeksters zaak kenmerken. Bij het beoordelen van een aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschikt de gemachtigde van de staatssecretaris over een ruime discretionaire bevoegdheid. De verzoekster beperkt zich in wezen tot het herhalen van de door haar reeds in de aanvraag aangehaalde elementen, doch hiermee toont zij niet aan dat de in de bestreden beslissing gedane afweging getuigt van een kennelijk onredelijke invulling van de ruime discretionaire bevoegdheid die aan de verweerder is toegekend door artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De verzoekster toont met haar betoog op geen enkele wijze aan waarom het kennelijk onredelijk zou zijn van de verweerder om haar aanvraag ongegrond te bevinden, noch toont zij aan met welke elementen uit haar aanvraag door de verweerder ten onrechte geen rekening zou zijn gehouden.

De verzoekster kan van de Raad, die te dezen optreedt als annulatierechter, niet verwachten dat hij een nieuwe feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak doorvoert en dat hij zich hieromtrent in de plaats zou stellen van het oordeel van het bevoegde bestuur. Evenmin kan zij de Raad verzoeken om zich uit te spreken over de opportuniteit van de eerste bestreden beslissing. Dergelijke bevoegdheden komen de Raad als annulatierechter niet toe. De Raad is te dezen enkel bevoegd voor de wettigheidscontrole op beslissingen van het bevoegde bestuur en kan in het kader van de in het eerste

middel aangevoerde schendingen enkel oordelen of de verweerder niet op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit is gekomen en of hij de elementen van het dossier niet heeft miskend.

De verzoekster maakt *in casu* niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris op kennelijke onredelijke wijze of met miskenning van de gegevens van het dossier heeft besloten om de door haar ingeroepen elementen niet als grond voor het toekennen van een verblijfsmachtiging te aanvaarden en om haar verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, dienvolgens ongegrond te verklaren.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht en van het redelijkheidsbeginsel is niet aangetoond.

#### 2.1.4 Ten aanzien van de tweede bestreden beslissing

De verzoekster merkt op dat de tweede bestreden beslissing nalaat de datum te vermelden van de beslissing waarop het bevel om het grondgebied te verlaten is gebaseerd. Hierdoor zouden de motiveringsplicht en artikel 3 van de wet van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen zijn geschonden.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip “afdoende” impliceert dat de motieven pertinent en draagkrachtig dienen te zijn (RVS 15 juni 2011, nr. 213.855).

De Raad stelt vast dat in de aanhef van de tweede bestreden beslissing inderdaad het volgende is vermeld: *“In uitvoering van de beslissing van D.B.K., attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde L.,S., (...) het bevel gegeven om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied (...) te verlaten (...)”* en dat dus niet nader is omschreven op welke datum de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing nam.

De hierboven weergegeven vermelding behoort echter niet tot de motivering van de tweede bestreden beslissing. Een eenvoudige lezing van deze beslissing leert immers dat aan de verzoekster het bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten aangezien zij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd nu haar rechtmatig verblijf is verstreken sinds 7 juli 2011. Het zijn deze elementen die de juridische en feitelijke grondslag vormen van het bevel om het grondgebied te verlaten. De verzoekster betwist deze motivering niet. De beslissing waarnaar in de aanhef wordt verwezen maakt geen deel uit van de juridische en/of de feitelijke redengeving van het getroffen bevel om het grondgebied te verlaten. Er kan dan ook niet worden ingezien hoe het niet vermelden van een precieze datum in de louter feitelijke vermelding in de aanhef van de tweede bestreden beslissing dat *“In uitvoering van de beslissing van D.B.K., attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt (...) het bevel gegeven om (...) het grondgebied te verlaten”*, de verzoekster in haar belangen heeft geschaad.

Er ligt dan ook geen schending voor, noch van de (materiële) motiveringsplicht, noch van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

#### 2.1.5 Het eerste middel is ongegrond.

2.2 In een tweede middel voert de verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag ter Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna : het EVRM) en licht zij het middel als volgt toe :

« Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt :

1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of liet economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

*In de regularisatieaanvraag die resulteerde in de bestreden beslissing, werd beroep gedaan op artikel 8 EVRM.*

*In de bestreden beslissing wordt gesteld dat artikel 8, lid 2 bepaalt dat de Overheid kan ingrijpen ter voorkoming van strafbare feiten.*

*In de bestreden beslissing wordt geargumenteed dat er door verzoekster fraude is gepleegd en dat verzoekster daarvan de gevolgen moet dragen.*

*Verzoekster, in haar hoedanigheid van ouder en wettelijke beheerder van haar beide kinderen, stelt dat haar beide kinderen nooit fraude hebben gepleegd. Hoe kan een kind van nog geen 2 jaar en een kind van 7 maanden aangesproken worden voor het plegen van fraude ...*

*In de bestreden beslissing wordt ook gesteld dat de kinderen steeds de situatie van verzoekster hebben gevolgd.*

*Deze stelling was van kracht in het verleden toen de kinderen klein waren.*

*Sinds de vader van de kinderen bij hen woont, kan met evenveel recht en reden gezegd worden dat de kinderen de situatie van de vader volgen.*

*Het feit dat het gezin kan gescheiden worden maakt een inbreuk op artikel 8 van het EVRM en deze inbreuk is des te ernstiger vermits er geen enkele duidelijkheid is omtrent de duur van de scheiding en meer nog, omtrent het feit of er wel een toelating zal gegeven worden door Directie Vreemdelingenzaken aan de kinderen om terug te keren naar België.”*

De verzoekster stelt, in de hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen, dat deze laatsten nooit fraude hebben gepleegd en dat het niet begrijpelijk is dat een kind van nog geen 2 jaar oud en een kind van 7 maanden aangesproken worden voor het plegen van fraude. Volgens de verzoekster wordt in de bestreden beslissing ook ten onrechte gesteld dat de kinderen steeds de situatie van de verzoekster hebben gevolgd en kan het sinds de vader van haar kinderen bij hen inwoont met evenveel recht gezegd worden dat de kinderen de situatie van de vader volgen. Het feit dat haar gezin kan worden gescheiden maakt volgens de verzoekster een inbreuk uit op artikel 8 van het EVRM en deze inbreuk zou des te ernstiger zijn aangezien er geen enkele duidelijkheid zou zijn omtrent de duur van de scheiding noch of omtrent het feit of er wel een toelating zal worden gegeven aan de kinderen om terug te keren naar België.

De Raad merkt in de eerste plaats op dat in de eerste bestreden beslissing wel degelijk rekening wordt gehouden met het feit dat de echtgenoot van de verzoekster, die de vader is van haar minderjarige kinderen, op legale wijze in België verblijft. De Raad wijst op de volgende motieven van de eerste bestreden beslissing: *“De echtgenoot van betrokkene en vader van de minderjarige kinderen, de heer L. G. (R.R.: ...), werd op 16.11.2009 onbepikt geregulariseerd op basis van de door hem ingediende aanvraag conform artikel 9ter. In de aanvraag wordt aangehaald dat een terugkeer naar het land van herkomst een inbreuk zou betekenen op artikel 8 van het EVRM, dat er een inbreuk zou zijn op het gezinsleven, dat betrokkene als enige van het gezin zou achterblijven als zij dient terug te keren, dat zij financieel en moreel afhankelijk zou zijn van haar echtgenoot, waarbij een arbeidsovereenkomst en loonfiches van de heer L. worden voorgelegd. Deze argumenten kunnen echter niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Niettegenstaande artikel 8 EVRM stelt dat het recht op privé-leven door de overheid dient gerespecteerd te worden, wordt in datzelfde art. 8 EVRM, lid 2 bepaald wordt dat de overheid kan ingrijpen ter voorkoming van strafbare feiten. Betrokkene heeft jarenlang bewust identiteitsfraude gepleegd en de Belgische overheid misleid. Betrokkene heeft in België sinds haar aankomst in 1998 tot januari 2011 volgehouden afkomstig te zijn van Kosovo, terwijl zij in 2011 paspoorten voorlegde die aantonen dat zij in werkelijkheid van Albanië is. Het CGVS bevestigde dat de asielpprocedure van betrokkene sneller zou kunnen behandeld geweest zijn, indien zij meteen haar echte identiteit zou opgegeven hebben. Betrokkene heeft met andere woorden niet enkel getracht de Belgische overheid te misleiden door het opgeven van een valse identiteit, maar heeft hier eveneens een verblijfsvoordeel uitgehaald. Gelet op deze inbreuken op de openbare orde, kan het argument dat de echtgenoot van betrokkene over een onbepikt verblijf beschikt, niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Betrokkene kan zich samen met haar kinderen begeven naar het land van herkomst. Wat het feit betreft dat de vader van de minderjarige kinderen op legale wijze in België verblijft, dient opgemerkt te worden dat betrokkenen hiervoor de geëigende procedure dienen te volgen conform artikel 10 van de Vreemdelingenwet.”*

De Raad stelt vast dat de verzoekster op geen enkele wijze aantoont dat haar kinderen geen beroep zouden kunnen doen op gezinshereniging in functie van hun in België verblijvende vader en dit, zoals in de eerste bestreden beslissing wordt aangegeven, in toepassing van artikel 10 van de vreemdelingenwet. Waar de verzoekster stelt dat er geen duidelijkheid is omtrent de duur van de scheiding en omtrent het feit of er wel een toelating zal worden gegeven aan de kinderen om terug te

keren naar België, beperkt zij zich tot loutere beweringen die echter niet concreet aannemelijk maken dat haar minderjarige kinderen *in casu* geen beroep zouden kunnen doen op de geëigende procedure van gezinshereniging. Het loutere feit dat de thans voorliggende aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond verklaard werd, toont nog niet aan dat een aanvraag in het kader van gezinshereniging in toepassing van artikel 10 van de vreemdelingenwet eveneens zou worden afgewezen. Er dient hierbij te worden opgemerkt dat de verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet een gunstmaatregel uitmaakt en dat artikel 9bis van de vreemdelingenwet zodoende aan de verweerder een ruimere beoordelingsbevoegdheid biedt dan wanneer een verblijfsrecht in toepassing van artikel 10 van de vreemdelingenwet wordt aangevraagd. De verzoekster maakt op geen enkele wijze aannemelijk dat haar minderjarige kinderen niet in de voorwaarden zijn om een verblijfsrecht op grond van artikel 10 van de vreemdelingenwet te bekomen.

Waar de verzoekster tegen de eerste bestreden beslissing inbrengt dat haar kinderen nooit fraude hebben gepleegd en waar zij stelt dat zij evengoed het statuut van hun vader kunnen volgen, is het aan de verzoekster of aan haar echtgenoot om de nodige stappen te ondernemen teneinde het verblijfsstatuut van de kinderen in functie van hun vader te doen vaststellen. Het argument dat de minderjarige kinderen niet zelf de fraude hebben gepleegd, maar wel hun moeder, is niet relevant nu handelingsonbekwamen evidentierwijze niet actief fraude kunnen plegen en bij 's Raads arrest nr. 68 502 reeds werd geoordeeld dat de verzoekster aan haar kinderen een valse identiteit en nationaliteit heeft gegeven waardoor dus ook voor de kinderen valse of misleidende informatie werd gebruikt en fraude werd gepleegd die van doorslaggevend belang was voor het later verkrijgen van een machtiging tot verblijf (RVV 17 oktober 2011, nr. 68 502, p. 13). In het kader van de onderhavige bestreden beslissing toont de verzoekster niet concreet aan dat het kennelijk onredelijk of disproportioneel zou zijn van de verweerder om, in acht genomen de ruime appreciatiebevoegdheid waarover hij beschikt in het kader van de gunstmaatregel die de procedure op grond artikel 9bis van de vreemdelingenwet uitmaakt, het argument betreffende het wettig verblijf van echtgenoot van de verzoekster niet als grond voor verblijfsmachtiging te aanvaarden gelet op de inbreuken op de openbare orde en de vastgestelde identiteitsfraude zowel in hoofde van de verzoekster als in hoofde van de minderjarige kinderen.

Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé- en gezinsleven en luidt als volgt:

- “1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.*
- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Wanneer de verzoekster een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen gezins- en privéleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

*In casu* neemt de Raad aan dat er sprake is van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Immers werd dergelijk gezinsleven in hoofde van de verzoekster reeds bij 's Raads arrest nr. 68 502 van 17 oktober 2011 aanvaard en zijn de feitelijke omstandigheden blijkens de stukken van het administratief dossier sindsdien niet gewijzigd.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de *“fair balance”*-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt

dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/The United Kingdom*, § 37).

Waar bij 's Raads arrest nr. 68 502 van 17 oktober 2011 werd aanvaard dat er een inmenging was in het gezinsleven van de verzoekster en haar minderjarige kinderen, kan echter thans niet meer worden aangenomen dat dit het geval is. Immers was het beroep dat aanleiding heeft gegeven tot het arrest nr. 68 502 gericht tegen de beslissing van 7 juli 2011 waarbij het verblijfsrecht van de verzoekster en haar minderjarige kinderen met toepassing van artikel 13, §2*bis* van de vreemdelingenwet werd beëindigd, zodat het toen een weigering van voortgezet verblijf betrof. De Raad wijst er overigens op dat bij 's Raads arrest nr. 68 502 is geoordeeld dat de inmenging in het familiaal leven van de verzoekster en haar kinderen in het licht van artikel 8 van het EVRM niet als onrechtmatig of disproportioneel kon worden beschouwd.

In de thans voorliggende zaak dient te worden vastgesteld dat de beslissing van 7 juli 2011 waarbij het verblijfsrecht werd beëindigd definitief is nu het beroep hiertegen werd verworpen bij het genoemde arrest van de Raad van 17 oktober 2011. Sindsdien beschikten de verzoekster en haar minderjarige kinderen niet over enig verblijfsrecht in België en dient te worden vastgesteld dat thans de zogenaamde situatie van eerste toelating zich voordoet. Er kan *in casu* dan ook niet worden vastgesteld dat de thans bestreden beslissingen een inmenging uitmaken in het gezinsleven van de verzoekster en haar minderjarige kinderen.

De Raad benadrukt dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezinsleven niet absoluut is. Indien het een situatie van eerste toelating betreft, *quod in casu*, dan dient volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut v. Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland*, § 38).

Dit geschiedt aan de hand van de "fair balance"-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, *Rees v. Verenigd Koninkrijk*, § 37).

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, worden in het kader van een billijke afweging een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde. (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Núñez v. Noorwegen*, par. 70).

Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, *Antwi e.a. v. Noorwegen*, par. 89).

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 23; EHRM 26 maart 1992, *Beldjoudi/Frankrijk*, § 74; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, *Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België*, § 81; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43; EHRM 28 mei 1985, *Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk*, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De rechtmatige toepassing van bepalingen uit de vreemdelingenwet staat artikel 8 van het EVRM dan ook niet zonder meer in de weg.

*In casu* toont de verzoekster niet concreet aan op welke wijze haar gezinsleven en dat van haar minderjarige kinderen daadwerkelijk wordt verbroken door de bestreden beslissingen.

Er dient te worden opgemerkt dat de bestreden beslissingen geen absoluut verbod inhouden om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven; de verzoekster en haar minderjarige kinderen dienen evenwel te voldoen aan de door de vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (cf. RvS 4 mei 2007, nr. 170.806). De scheiding zal mogelijks van korte duur zijn, met name voor de duur die nodig is voor het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke voorwaarden tot gezinshereniging. Een tijdelijke scheiding en verwijdering leidt in beginsel niet tot een verbreking van de gezinsbanden. Uit de verplichting om tijdelijk het grondgebied te verlaten teneinde zich in regel te stellen met de Belgische verblijfswetgeving kan geen schending van artikel 8 van het EVRM afgeleid worden (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

In deze zin wijst de Raad op wat het Grondwettelijk Hof in haar arrest nr. 46/2006 van 22 maart 2006 in overweging B. 13.3 stelt: *“Door een niet-E.G.-vreemdeling wiens visum verstreken is en die is gehuwd met een niet-E.G.-onderdaan die is toegelaten tot het verblijf in België, te verplichten naar zijn land van herkomst terug te keren om de vereiste machtiging aan te vragen, doen de in het geding zijnde bepalingen evenmin op onevenredige wijze afbreuk aan het recht op eerbiediging van het gezinsleven van die vreemdeling en vormen zij geen inmenging die niet kan worden verantwoord door de motieven van algemeen belang vervat in artikel 8.2 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens. Een dergelijke inmenging in het privé- en gezinsleven is immers bij wet bepaald en kan met het oog op het verkrijgen van de vereiste machtiging slechts een eventuele tijdelijke verwijdering met zich meebrengen die geen verbreking van de banden tussen de betrokkenen impliceert.”*

Daarenboven stelt de Raad vast dat door een weigering van verblijf en afgifte van het bevel niet wordt verhinderd dat de echtgenoot van verzoekster haar en haar kinderen vervoegt in haar land van herkomst, noch dat de verzoekster en haar kinderen de echtgenoot/vader kunnen bezoeken in een ander land waarvan zij het grondgebied wel mogen betreden. De verzoekster maakt geen melding van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders of in het land van herkomst wordt verder gezet.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt derhalve niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is ongegrond.

### 3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

## OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

### Enig Artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftiengintig maart tweeduizend dertien door:

mevr. C. DE GROOTE,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

De griffier,

C. VAN DEN WYNGAERT

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

griffier.

De voorzitter,

C. DE GROOTE